



– Eg og babba hava onkuntíð verið óklár gjøgnum árin, og um seinasta samrøðan var keðilig, hevði alt verið uppafstur verri nú. Men seinasta samrøðan, eg hevði við babba, var góð. Vit vóru avklárað og høvdu tað gott saman, sigur Kirstin Hansen

MYND: BÁRÐUR LYDERSEN

snúð seg um mammu. Men tað fái eg meg ikki at trúgva. Hetta broytir als einki millum meg og mammu. Tað skal meiri til enn slatur, fyri at eg eisini skal missa mammu mína, slær Kirstin fast.

Ringa samvitsku

Í fyrstuni, beint tá pápin hvarv, vóru fólk inni á gólvinum alla tíðina.

– Eg helt tað var gott, at so nógv fólk vístu okkum, at tey eru góð við okkum. At tey vóru har. Men nú er tað sum um, at fólk eru farin víðari. Tað eru langt frá eins nógv fólk og vitja okkum longur.

Kirstin sigur, at hon í fyrstuni hevði ilt av, at fólk góvust at støkka eins nógv inn á gólvið. At tey fóru víðari í lívinum. Men nú heldur hon tað vera gott, tí tað er eisini deiligt hjá familjuni at fáa frið.

Og Kirstin er eisini so smátt farin til verka í gerandisdegnum. Hon er farin aftur til arbeiðis á Bakkafrost og er byrjað at koma út aftur millum fólk.

– Eg eri enn troytt og havi litla orku. Tað var gott at koma aftur til arbeiðis ístaðin fyri at sita inni við øllum mínum tonkum, men eg havi eisini ringa samvitsku um at vera farin aftur til arbeiðis. Tí burdi eg ikki heldur sitið inni og syrgt?

Seinasta samrøðan

Kirstin nevnrir tó eina høvuðsorsøk til, at hon er komin so mikið langt: nevnliga tónleikin.

– Tónleikurin hevur verið tann besta terapiin fyri meg hesa tíðina. Eg havi skrivað tónleik, heldur enn at skriva dagbók, og tað hevur hjálpt mær væl, greiðir Kirstin frá.

Í september 2011 gjørdist hon ársins songrødd, og hon var so smátt byrjað at spæla úti á café'um og barrum, tá pápin hvarv.

– Tað, at fáa sungið og spælt allar kenslurnar út, hevur hjálpt mær ómetaliga nógv. Eg havi havt ilt við at seta orð á alt, tá eg skuldi tosa um tað, men tað hevur verið nógv lættari hjá mær at syngja tað út. Og við hesum vóni eg eisini at kunna hjálpa øðrum, sum hava mist. Fólk kunnu relatera til sangir og skilja, at tey ikki eru einsamøll í eini svárari støðu. Tónleikurin fangar fólk á ein heilt annan hátt enn orð.

Men umframt, at Kirstin sjálvari dæmar so ómetaliga væl at syngja og spæla, so hevur hon eisini ein aðra drívmegi til tónleikin.

– Seinastu ferð eg tosaði við babba, høvdu vit eina so sera góða samrøðu. Eg ivaðist eitt sindur, um eg skuldi satsa uppá ítróttin, sum eisini hevur fyllt nógv í mínum lívi, ella um eg skuldi satsa uppá tónleikin. Babba segði mær, at ítróttin kundi eg bara iðka í eitt ávíst áramál, men tónleikin fór eg at hava alt lívið. Hann stuðlaði mær 100% í tónleikinum.

– Hann segði, at eg kundi alt, sum eg vildi. At eg skuldi gera tað, sum eg brendi fyri. Hann segði mær, at hann var góður við meg og bað meg satsa uppá tónleikin. Tá eg fór avstað, var eg sjálvandi glað, men farnu tíðina havi eg hugsað nógv um hesa seinastu samrøðuna. Beint nú er tað hendan samrøðan, sum pumpar blóð í mínar æðrar. Tankin um hana uppmuntrar meg. Tí eg veit, at babba vildi hava meg at gera tónleik og syngja. Eg veit, at

hann ynskti, at eg skuldi fylgja mínum dreymum.

So tað ger Kristin nú. Hon er so smátt farin at framføra ymsastaðni í Føroyum, tó serliga í Havnini, saman við Oddmari Nielsen, sum hon hevur spælt nógv saman við.

Slaturin tað ringasta

Men hóast Kirstin so smátt er vend aftur til gerandisdagin, so er tað avgjørt ikki lætt.

– Tað ringasta er slaturin. Eg veit, at Føroyar eru eitt lítið land, og eg veit, at fólk hava lyndi at prátta um okkum. Men eg haldi, at fólk áttu at hugsað seg eitt sindur betur um.

Kirstin nevnrir sum dømi, at tað í heilum kemur fyri, at fólk koma yvir til hennara, fyri at fortelja henni nýggjastu søgurnar, sum nú ganga millum manna. Øll í familjuni hava upplivað tað sama.

– Hvat skulu vit brúka hasar slatri-søgurnar til? Hví skal eg vita, hvat fólk siga? Vit hava samband við lögregluna, og vit vita, hvat vit hava at fyrihalda okkum til. At hoyra hesar til tíðir óreinu slatrisøgurnar er sum at fáa salt í sárið.

Kirstin greiðir víðari frá, at tað er ein ovurhonds stórur áhugi fyri familjuni. Hon merkir eisini stóra forvitnið persónliga.

– Tað er ótrúliga óbehagiligt, at fólk eru so áhugað í, hvat eg geri, hvørjum eg fylgist við, og hvat eg sigi. Eg kendi meg noydda at sletta mín facebook-profil, tí tað komu so nógv fólk inn at sneyta. Eitt er, at fólk eru bekyrmað,

men nakað heilt annað er, tá fólk bara eru forvitin og slatursinnað.

Kirstin sigur, at tað meiri enn so er komið fyri, at hon hevur hoyrt fyri ting, sum hon hevur sagt ella skrivað á facebook, síðani pápin hvarv.

– Hetta er so óveruligt. Og tað eru dagar, har eg veruliga haldi, at babba bara er farin at ferðast. Hetta er sum at liva í einum filmi, har onkur annar hevur sett pallin upp og bara slept okkara familju inn í søgugongdina. Men so rennur veruleikin knappliga fram fyri meg.

– So sjálvandi hugsí eg ikki púra klárt nú, eg eri ill, keddi, skuffað, frustrerað og alt annað, sum hoyrir hesi støðuni til. Men eg haldi ikki, at fólk hava rætt til at blanda seg uppi, hvat eg geri, og hvussu eg reageri. Onkuntíð kennist tað, sum høvðið er um at bresta, tí hetta yvirdrivnað forvitnið fer langt út um mark.

Kirstin sigur, at sjeikurin og verfor-eldrini, sum hon býr hjá, hava verið fantastisk. Familjan og vinirnir hava eisini hjálpt henni væl. Og so tónleikurin. Men Kirstin kemur aldri yvir alt tað, sum er hent hesar seinastu mánadirnir.

– Høvði eg bara fingið svar. Hví? Hvat hendi? Og hvar er babba?

Kirstin situr hugsunarsom eina løtu. – Hví er kanska ikki so týðningarmikið, tí eg veit, at ongin grund nakrantíð fer at vera nóg góð til, at babba ikki skal vera her nú. Hann var eitt gott menniskja, og hann var so ræðuliga góður við okkum. Men høvdu vit bara fingið at vita, hvar hann er...